

Sag C-73/06

Planzer Luxembourg Sàrl mod Bundeszentralamt für Steuern

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Finanzgericht Köln)

»Sjette momsdirektiv — artikel 17, stk. 3 og 4 — tilbagebetaling af moms — ottende momsdirektiv — tilbagebetaling af moms til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet — artikel 3, litra b), og artikel 9, stk. 2 — bilag B — attestation af afgiftspligt — retlige betydning — trettende momsdirektiv — tilbagebetaling af moms til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område — artikel 1, stk. 1 — begrebet hjemsted for økonomisk virksomhed«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat V. Trstenjak fremsat den 19. april 2007 I - 5658

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 28. juni 2007 I - 5677

Sammendrag af dom

1. *Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — omsætningsafgifter — fælles merværdiafgiftssystem — tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet*

[Rådets direktiv 79/1072, art. 3, litra b), art. 9, stk. 2, og bilag B]

2. *Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — omsætningsafgifter — fælles merværdiafgiftssystem — tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område*
(Rådets direktiv 86/560, art. 1, nr. 1)

1. Artikel 3, litra b), og artikel 9, stk. 2, i ottende direktiv 79/1072 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet, skal fortolkes således, at attestationen, der svarer til modellen i bilag B til direktivet, i princippet skaber en formodning for, at den pågældende ikke blot er merværdiafgiftspligtig i den medlemsstat, som den afgiftsmyndighed, der har udstedt attesten, henhører under, men også, at den pågældende er etableret i denne medlemsstat, enten i form af hjemsted for sin økonomiske virksomhed eller i form af et fast forretningssted, hvorfra virksomheden udøves.

Disse bestemmelser indebærer imidlertid ikke, at det forbydes en afgiftsmyndighed i den tilbagebetalende medlemsstat, som nærer tvivl om den økonomiske virkelighed, hvad angår den i attestationen angivne virksomhed, at forsikre sig om denne virkelighed ved hjælp af de administrative foranstaltninger, som der med henblik herpå er hjemmel til i de fællesskabsretlige momsbestemmelser.

Hvis det af de indhentede oplysninger fremgår, at den adresse, der er angivet i attestationen om afgiftsstatus, hverken stemmer overens med hjemstedet for den afgiftspligtiges økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, hvorfra dennes virksomhed bliver udøvet, er afgiftsmyndigheden i den tilbagebetalende medlemsstat berettiget til at give afslag på den afgiftspligtige persons ansøgning om tilbagebetaling, uden at dette påvirker en eventuel mulighed for en domstolsprøvelse.

Afgiftsmyndigheden i den medlemsstat, hvor der er anmodet om tilbagebetaling af den indgående merværdiafgift, er i princippet såvel faktisk som retligt bundet af oplysningerne i denne attestation.

(jf. præmis 40, 41, 49 og 50 samt domskonkl. 1)

2. Artikel 1, nr. 1, i trettende direktiv 86/560 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område, skal fortolkes således, at hjemstedet for et selskabs økonomiske virksomhed er stedet, hvor de beslutninger, der vedrører den almindelige ledelse af selskabet, træffes, og hvor selskabets centrale administration udøves.

Fastlæggelsen af hjemstedet for et selskabs økonomiske virksomhed indebærer, at der skal tages hensyn til en bred vifte af faktorer, herunder først og fremmest selskabets vedtægtsmæssige hjemsted, stedet, hvor selskabets centrale administration befinder sig, hvor ledel-

sen træffes, og stedet — normalt det samme — hvor selskabets forretningspolitik fastlægges. Andre faktorer, såsom ledernes bopæl, stedet, hvor generalforsamlingen afholdes, hvor administrations- og bogholderiakter opbevares, og stedet, hvor selskabets finansielle transaktioner, især af bankmæssig art, foretages, kan endvidere tages i betragtning.

En fiktiv etablering, som er kendetegnet ved et »postkasse«- eller »skærm«-firma, udgør således ikke hjemstedet for den økonomiske virksomhed som omhandlet i trettende direktivs artikel 1, nr. 1.

(jf. præmis 61-63 og domskonkl. 2)